

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2010-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 22. januára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., K., zastúpenej advokátom JUDr. O. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1 Cob 318/2008-306 zo 7. mája 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. augusta 2009 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., s. r. o., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. O. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 318/2008-306

zo 7. mája 2009 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Cb 150/2005-211 z 29. apríla 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 20. decembra 2004 domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by tento súd uložil obchodnej spoločnosti R., spol. s r. o., B. (ďalej len „žalovaná“), povinnosť zaplatiť sumu 20 785,14 € (626 173 Sk) s príslušenstvom z dôvodu nezaplatenia ceny za používanie excimerového lasera KERACOR 116, v. č. 240-05/94-065 (ďalej len „excimerový laser“), ktorý žalovaná užívala na základe zmluvy o zapožičaní zdravotníckej techniky. Vec bola okresným súdom vedená pod sp. zn. 26 Cb 150/2005.

Okresný súd na návrh sťažovateľky konanie v časti o zaplatenie sumy 12 300 Sk zastavil. Vo zvyšku žalobu sťažovateľky rozsudkom č. k. 26 Cb 150/2005-211 z 29. apríla 2008 zamietol a zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 31 305 Sk.

Krajský súd namietaným rozsudkom o odvolaní sťažovateľky rozhodol tak, že prvostupňový rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Sťažovateľka sa nestotožňuje so závermi krajského súdu uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia zo 7. mája 2009, najmä s tým, že podľa jeho názorov:

- nepochybne nemala oprávnenie na predaj a nájom excimerového lasera, pričom na jeho predaj nebola oprávnená ani spoločnosť A., s. r. o., B., ktorá ho mala sťažovateľke previesť do vlastníctva,

- nebola oprávnená predmetný prístroj inštalovať a zabezpečovať servis, o čom svedčí vyjadrenie jeho výrobcu,

- predmetný výrobok nebol osobitne certifikovaný, a nemohol byť preto uvedený na trh podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 572/2001 Z. z., ktorým sa ustanovujú podrobnosti o technických požiadavkách a postupoch posudzovania zhody zdravotníckych pomôcok, v znení neskorších predpisov,

- nedatovaná zmluva uzavretá medzi účastníkmi a označená ako zmluva o zapožičaní zdravotníckej techniky je neplatná, pretože obchádza zákon. „... *Ide o zastretý právny úkon,*

ktorým bola zastretá nájomná zmluva, ktorú žalobca (sťažovateľka, pozn.) nemohol uzavrieť, pretože to nemal v predmete podnikania.“

V súvislosti s uvedenými námietkami k záverom krajského súdu sťažovateľka zároveň tvrdí, že v predmetnom konaní bolo na základe predložených dôkazov preukázané, že:

- „a) navrhovateľ nadobudol prístroj Keracor 116/117 v súlade so zákonom,*
- b) nadobúdateľ bol osobou oprávnenou prístroj predat' inej fyzickej alebo právnickej osobe,*
- c) zmluva uzatvorená medzi navrhovateľom a odporcom obsahovala všetky podstatné náležitosti zmluvy,*
- d) navrhovateľ vykonal všetky právnymi predpismi stanovené kroky k uvedeniu prístroja na trh, keď zabezpečil vydanie certifikátu o zhode prístroja,*
- e) prístroj bol inštalovaný na to oprávnenými autorizovanými osobami a odporca ho využíval na svoju podnikateľskú činnosť a dosahoval tak zisk.“*

Podľa názoru sťažovateľky rozsudkom krajského súdu č. k. 1 Cob 318/2008-306 zo 7. mája 2009, ktorým potvrdil v napadnutej časti rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 26 Cb 150/2005-211 z 29. apríla 2008, došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, *„nakoľko v záveroch odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa (s ktorými sa odvolací súd plne zhodol) sú extrémne rozpory so zisteným skutkovým stavom, ale najmä s princípom spravodlivosti“*.

Na základe uvedeného sťažovateľka žiada, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom o nej takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa, D., s. r. o., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 05. 2009, sp. zn. 1 Cob 318/2008-306 v spojení s rozsudkom

Okresného súdu Bratislava II zo dňa 29. 04. 2008, sp. zn. 26Cb/150/2005-211 porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 07. 05. 2009, sp. zn. 1 Cob 318/2008-306 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.300,- € (slovom: tritisíctristo Eur), ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný sťažovateľovi vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi, D., s. r. o., trovy právneho zastúpenia v sume 897,47 € (slovom osemstodeväťdesiatšedem Eur a štyridsaťsedem centov) na účet jeho právneho zástupcu, JUDr. O. Š., vedený v T. a. s., č. ú..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

V zmysle čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom, resp. rozhodnutím orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (pozri napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo

chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najskôr poukázal na obsah odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým zamietol (v napadnutej časti) žalobu (sťažovateľky), pričom okrem iného v ňom uviedol, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že *«žalobca ako podnikateľ uzatvoril ako veriteľ so žalovaným, tiež podnikateľom, v postavení dlžníka dňa 19. 12. 2001 „zmluvu o zapožičaní zdravotníckej techniky“ v zmysle ust. § 657 OZ, ktorou žalobca zapožičal žalovanému Excimerový laser Keracor 116, v. č. 240-05/94-065 vrátane príslušenstva. Za zapožičanie tohto prístroja sa žalovaný zaviazal zaplatiť presne dohodnutú cenu (čl. III). Ďalej súd prvého stupňa zistil, že prístroj bol žalovanému dodaný dňa 18. 12. 2001, čo vyplynulo z dodacieho listu č. 2112008, inštalácia prístroja trvala 3 mesiace, čo mal za preukázané výsluchom svedkov Ing. K. a MUDr. V., pričom mal za preukázané, že operácia sa na predmetnom prístroji začala realizovať až v apríli 2002, pretože prístroj bol do marca 2002 nefunkčný pre technickú závalu. Konštatoval, že predmetom tejto zmluvy bol repasovaný prístroj, kúpený z „druhej ruky“.*

... Uzavrel, že predmetom zmluvy o zapožičaní zdravotníckej techniky bol laserový prístroj, ktorý bol určený na vykonávanie operácie oka, pričom zák. č. 264/1999 Z. z. v znení zák. č. 436/2001 Z. z. o technických požiadavkách na výrobky a o posudzovaní zhody v ust. § 1 písm. a) stanovuje predmet úpravy tak, že upravuje spôsob ustanovenia technických požiadaviek na výrobky, ktoré by mohli ohroziť zdravie, bezpečnosť alebo majetok osôb, alebo životné prostredie, pričom v prejednávanom prípade o takýto výrobok išlo.

Poukázal na ust. § 9 ods. 2 cit. zákona, podľa ktorého takéto výrobky sa nesmú uviesť na trh, ak nie je preukázaná zhoda ich vlastností s technickými predpismi, pričom určené výrobky môže výrobca alebo dovozca uviesť na trh iba po posúdení zhody ich vlastností s technickými požiadavkami na ich bezpečnosť podľa citovaného zákona a to spôsobom,

ktorý zodpovedá posudzovaniu zhody podľa ust. § 12 cit. zákona. Zo schvaľovacieho výmeru vydaného dňa 19. 10. 2001 pod č. 0874/2001 vyplynulo podľa záverov súdu prvého stupňa, že bolo schválené používanie očného laserového prístroja KERACOR s platnosťou do 31. 10. 2002, pričom z neho nevyplývalo, že bolo vykonané posudzovanie zhody konkrétneho výrobku výrobného čísla uvedeného v kúpnej zmluve so schváleným (certifikovaným výrobkom). Svoje závery oprel i o rozsudok tunajšieho súdu zo dňa 04. 04. 2007 č. k. 3 Cob 408/2006-116, zo záverov ktorého vyplýva, že pokiaľ predmetný výrobok neprešiel riadnym konaním podľa zák. č. 264/1999 Z. z. v znení zák. č. 436/2001 Z. z. zmluva o zapožičaní prístroja zo dňa 19. 12. 2004 ako i kúpna zmluva zo dňa 01. 08. 2002 sú absolútne neplatným právnym úkonom podľa ust. § 39 OZ. Poukázal i na to, že sám žalobca sa v zmluve o zapožičaní Excimerového lasera KERACOR (a to v čl. IV. bod 2) zaviazal dodať žalovanému okrem iného i kópiu schvaľovacieho výmeru Š. B. Uviedol, že žalobca si túto povinnosť nesplnil, čo odvodil z kúpnej zmluvy, ktorú uzavreli účastníci konania následne. Ďalej zistil, že žalobca v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy nemal v predmete podnikania nájom zdravotníckej techniky, preto zmluvné strany uzavretú zmluvu podriadili pod ust. § 657 a nasl. OZ.

Uzavrel, že predmet zmluvy vykazoval technické nedostatky, ktoré spôsobili jeho nefunkčnosť ako aj nemožnosť používania, inštaláciu síce vykonal pracovník, ktorý bol zaškolený v minulosti ako pracovník S., pričom však nebol zaškolený výrobcom prístroja a servis a inštaláciu nevykonal personál autorizovaného servisu.

Uzavrel, že účastníci konania v snahe dosiahnuť zisky opomenuli skutočnosť, že predmetom zapožičania je prístroj bez riadneho zaškolenia a autorizovaného servisu samotným výrobcom ako aj potvrdenia, že tento prístroj môže byť uvedený na použitie na území SR, čím hazardovali so zdravím ľudí, čo je v rozpore s dobrými mravmi.»

V ďalšej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku formuloval krajský súd svoje vlastné právne závery k námietkam sťažovateľky vyjadreným v odvolaní, keď najmä uviedol:

„Odvolací súd je zhodný s názorom súdu prvého stupňa, že nedatovaná zmluva uzavretá medzi účastníkmi a označená ako zmluva o zapožičaní zdravotníckej techniky je neplatná, pretože obchádza zákon. Ide nepochybne o zastretý právny úkon, ktorým bola

zastretá nájomná zmluva, ktorú žalobca nemohol uzavrieť, pretože to nemal v predmete podnikania.

Žalobca nepochybne nemal oprávnenie na predaj a nájom Excimerového lasera Keracor 116/117, výrobné číslo SN 240-05/94-064, pričom na jeho predaj nebola oprávnená ani spoločnosť A., s. r. o., B., ktorá ho mala žalobcovi previesť do vlastníctva.

Odvolaací súd je zhodný i s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca nebol oprávnený predmetný prístroj inštalovať a servisovať, o čom svedčí vyjadrenie jeho výrobcu. Certifikát predložený žalobcom v spore na meno Ing. K. iba potvrdzuje, že tento obsahoval školenie zamerané na medicínske informácie pri práci s excimerovým laserom. Odvolaací súd poukazuje i na to, že Ing. K. nebol pracovníkom žalobcu, preto nemohol jeho oprávnenie používať ako garanciu vlastnej spôsobilosti na inštaláciu a servis laseru. Preto obstoí záver súdu prvého stupňa o tom, že žalobca pre takúto činnosť oprávnenie nemal.

Odvolaací súd je zhodný i so záverom súdu prvého stupňa, že prenajatý prístroj nemohol byť uvedený na trh, pretože nebola preukázaná zhoda jeho vlastností s technickými predpismi tak, ako to predpokladá zákon. V danom prípade predložený schvaľovací výmer bol vydaný na prístroj Keracor 116, pričom žalobcom prenajatý prístroj bol dodatočne upravovaný na Keracor 117. V súlade s ust. § 9 ods. 4 zák. č. 264/1999 Z. z. určené výrobky, ktoré sa uvádzajú na trh ako použité, alebo ktoré sa po podstatnej úprave opätovne uvádzajú na trh, sa považujú za výrobky prvýkrát uvedené na trh podľa ust. § 2 písm. c) zákona. Keďže v danom prípade sa jednalo o výrobok už použitý a dodatočne i upravovaný, odvolaací súd je toho názoru, že nemohol byť na jeho uvedenie na slovenský trh použitý certifikát vystavený na nové výrobky, ale tento upravený prístroj mal byť osobitne certifikovaný.

Keďže predmetný výrobok nebol osobitne certifikovaný, nemohol byť uvedený na trh podľa Nariadenia vlády SR č. 572/2001 Z. z.

Správne preto uzavrel súd prvého stupňa, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania je absolútne neplatná podľa ust. § 39 OZ a preto správne napadnutým výrokom žalobu zamietol.“

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom

ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je určená princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky s právnymi závermi všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných ustanovení právnych predpisov v jej právnej veci.

Pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by právne názory krajského súdu vyjadrené v jeho rozsudku č. k. 1 Cob 318/2008-306

zo 7. mája 2009 v spojení s právnymi názormi vyjadrenými v rozsudku okresného súdu č. k. 26 Cb 150/2005-211 z 29. apríla 2008 boli svojvoľné (arbitrárne), pričom právne závery, na ktorých je tento rozsudok založený, sú podľa jeho názoru ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozsudku krajského súdu preto ústavný súd konštatoval, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia dotknutých právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie veci, ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné.

V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenie základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu. Preto ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu), keďže

rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2010